



ת"פ 59250/05/15 - ניב ויגדור נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 59250-05-15 מדינת ישראל נ' ויגדור
תיק חיצוני: 01181025262014

בפני	כבוד השופטת רקפת סגל מוהר
עותר	ניב ויגדור
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה רקע

מונחת בפני עתירה לגילוי ראיה לפי סעיף 45 לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א-1981.

במסגרת עתירה זו מבקש העותר כי אורה על גילוי זהות האדם שמסר למשטרה את המידע המתועד בידיעה נשוא תעודת החסיון שהוצאה בתיק זה על ידי השר לבטחון פנים ביום 6.5.15 (**להלן: "הידיעה"**).

כתב האישום שהוגש נגד העותר ביום 31.5.15, מייחס לו עבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין,

תשל"ז - 1977. על פי הנטען בכתב האישום, בתאריך 29.8.14 בסמוך לשעה 14:45, נגנב ארנקו של

אמיר בן עזרי (**להלן: "המתלונן"**) אשר הכיל 3,100 ₪ במזומן, מסמכים מזהים וכן כרטיס אשראי

מסוג "ויזה" (**להלן: "הרכוש"**). העותר מואשם בכך שבהמשך אותו היום - 29.8.14, בסמוך לשעה

20:03 בפרדיס, הוא החזיק ברכוש, ללא הסכמת הבעלים, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב,

כשהוא התכוון בשעת נטילתו לשללו מבעליו שלילת קבע וכשניתן היה באמצעים סבירים לגלות את

הבעלים.

רשימת עדי התביעה בכתב אישום זה כוללת את המתלונן וארבעה אנשי משטרה.



טענות העותר

בבקשתו בכתב, כמו גם במהלך הדיון שהתקיים בפני, העלה ב"כ העותר את הטענות הבאות:

א. העותר מכחיש לחלוטין את גניבת הארנק והרכוש וטוען כי גם אם הארנק אכן נגנב והוא נמצא

על השולחן שלידו הוא יושב ביחד עם אחרים, הרי שלא הוא זה שגנבו והוא אינו יודע על כך

דבר.

ב. מעצרו של העותר, שבוצע על ידי שוטרים הטוענים כי הבחינו בו כשהוא מנסה להחביא את הארנק

מתחת לצלחת במסעדה בה ישב, התבסס על הידיעה נשוא הבקשה בה מדובר על אדם הלבוש

בחולצה לבנה ומכנסי ג'ינס קצרים, אשר ניסה לבצע רכישה עם כרטיס אשראי גנוב ממכולת

"חוואשי" ולאחר שהתבקש להוציא תעודה מזהה עזב את החנות והתיישב במסעדת "נירו אבו

עלי". העותר מכחיש מכל וכל את הטענה בדבר נסיונו להחביא את הארנק.

ג. המשיבה נמנעה מלחקור את שני האנשים הנוספים שהיו עם העותר הן כשהלך למכולת של

"חוואשי" והן כשישב במסעדה וזאת על אף שבחקירתו הוא טען כי אחד מהם ששמו "איציק"

היה עמו באותו היום גם בחנות "פוליצר" שממנה ככל הנראה נגנב הארנק.

ד. קיים חוסר התאמה בין תוכן הידיעה לבין עדות בעל המכולת "חוואשי" שכן בעוד שבידיעה

מדובר על כך שה"רוכש" עזב את המכולת כשהתבקש להוציא תעודה מזהה, טען "חוואשי"

בעדותו כי הלה הציג בפניו תעודה מזהה שתאמה את פרטי הכרטיס.

ה. תיאור בגדי ה"רוכש" כפי שנמסר על ידי "חוואשי" הינו תיאור כללי שאין בו כדי לאפשר זיהוי

של מאן דהוא על פיו, שכן אנשים רבים לובשים חולצה לבנה ומכנסי ג'ינס.

ו. באופן לא מובן לא נערך ל"חוואשי" כל מסדר זיהוי.

ז. יתכן בהחלט שחלה טעות בזיהוי או שחל בלבול בארנקים, שכן גם העותר החזיק ברשותו ארנק

שהכיל כסף מזומן וארנקו נלקח על ידי המשטרה. בנוסף לכך, בעוד המתלונן טען בחקירתו כי



ארנקו הכיל 1,700 ₪ בלבד, הוחזרו לו 3,100 ₪ שהיו של העותר.

במצב הדברים המתואר לעיל - כך טוען ב"כ העותר, קיימת חשיבות עליונה לכך שמוסר המידע יעיד ויזהה את מי שלטענתו ניסה לבצע רכישה בכרטיס גנוב. אותו אדם יודע מי האיש וישפוך אור על הפרשה, הוא יספר כיצד קבע כי מדובר בכרטיס גנוב, של מי היה הכרטיס וחשוב מכל - מי הוא האיש שניסה לבצע באמצעותו את הרכישה. יתכן בהחלט שאותו אדם הוא אחד מאלה שהיו עם העותר במסעדה ואולי אדם אחר, ובכל מקרה אין מדובר בעותר עצמו.

עמדת המשיבה

התנגדות המשיבה לגילוי הראיה מתבססת בעיקרה על הראיות הקיימות בתיק החקירה, דהיינו דו"חות הפעולה של השוטרים הטוענים כי בהגיעם אל המסעדה הם הבחינו בעותר שנראה "לחוץ", הכניס את ידו לכיסו הימני והחביא את הארנק שנתפס מתחת לצלחת - אותו ארנק שהכיל מסמכים מזהים של המתלונן ואשר אבד לו או נגנב ממנו מספר שעות קודם לכן בחנות "פוליצר" בקיסריה בה היה גם העותר עצמו. בנוסף לכך טוענת המשיבה כי המסגרת הנכונה להעלות בה את הטענות בדבר מחדלי החקירה ו/או הקשיים הראייתיים הקיימים בתיק זה, היא המסגרת של שמיעת הראיות בתיק העיקרי.

במהלך הדיון שהתקיים בפני, שמעתי - בדלתיים סגורות - את דברי קמב"ל תחנת זכרון יעקב, פקד פז בלב, אשר השיב לשאלותי בכל הנוגע לידיעה ולמקור אשר מסרה.

המסגרת הנורמטיבית

הזכות להליך הוגן טומנת בחובה את כלל הגילוי המעוגן בסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, אשר פועל לטובת הנאשם. נאשם העומד לדין זכאי לקבל לידי את חומרי החקירה בעניינו ובכך באה זכותו להתגונן לידי מימוש. אלא שלכלל זה מצויים גם יוצאים מן הכלל שמטרתם מתן ביטוי לשיקולים אחרים ובהם האינטרס הציבורי (ר' בש"פ 1917/13 **יעקב גראד ואח' נ' מדינת ישראל**).

סעיף 45 לפקודת הראיות קובע כי:

"אין אדם חייב למסור, ובית המשפט לא יקבל ראיה אם שר הביע דעתו

בתעודה חתומה בידו, כי מסירתה עלולה לפגוע בענין ציבורי חשוב, אלא

אם מצא בית המשפט הדין בדבר, על פי עתירת בעל דין המבקש גילוי הראיה,

כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן העניין שיש לא לגלותה".



בע"פ 889/96 מוחמד מאזריב נ' מדינת ישראל, נקבע כי באיזון בין האינטרסים של הגנה על עניין ציבורי חשוב ועשיית צדק, גובר אינטרס עשיית הצדק:

"...על בית המשפט להורות על גילוי ראיה חיונית להגנה גם אם הפגיעה

בעניין הציבורי או בבטחון היא חמורה. ואילו על התביעה להחליט אם

העניין הציבורי או הבטחון גוברים על האינטרס שבהרשעת הנאשם,

ומקום שסבורה היא שהעניין הציבורי או הבטחון חשובים מהרשעת

הנאשם, יופסק המשפט או יזוכה הנאשם... ראיה העשויה לעורר ספק

באשמת הנאשם, בין באופן ישיר על ידי ביסוס טענות הגנה ובין בעקיפין,

על ידי כרסום משקלן של ראיות התביעה, היא חיונית להגנת הנאשם".

ובהמשך:

"...ככלל יש להכריע בחיוניותה להגנת הנאשם של עדות חסויה על סמך

ההנחה כי היא תניב את המידע שהוא מבקש להציג באמצעותה, ובלבד

שקיים פוטנציאל ראייתי לנכונותה של הנחה זו ואין היא מופרכת..."

(דעת רוב של כב' השופטת דורנר).

להלן אבחן אפוא את הראיה שגילוייה מתבקש במסגרת עתירה זו לאורם של מבחנים אלה, דהיינו אשיב על השאלה - האם אכן קיים פוטנציאל ראייתי לנכונות ההנחה בדבר חיוניות חשיפת זהות מוסר המידע להגנת העותר?

דין והכרעה

תעודת החיסיון שהוצאה בתיק זה על ידי השר לביטחון פנים מורה כי: "כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות זהות האדם אשר מסר למשטרה את המידע המתועד בדו"ח ידיעה מס' 14-0418-709 הינו חסוי".

תוכן הידיעה שלא נחסה, הינו כדלקמן:

"עכשיו יצא ממינימרקט חואשי בחור לבוש חולצה לבנה מכנס ג'ינס קצר



והתיישב במסעדת נירו אבו עלי, הנ"ל ברשותו כרטיס אשראי גנוב, ניסה
לבצע בו קניה במיני מרקט חואשי ולא הצליח כי הופיע לקופאי שהאשראי
גנוב והתבקש להציג תעודה מזהה אז הנ"ל יצא מהחנות והתיישב במסעדת
נירו אבו עלי".

חשוב לציין כי תאריך הפגישה המופיע בכותרת הידיעה הינו 1.8.14 בעוד תאריך הארוע הינו

29.8.14, ואולם בזכ"ד ההבהרה שצורף לידיעה זו (והוא נושא את התאריך 5.3.15) מובהר כי מועד

הפגישה היה 29.8.14 בשעה 19:00 - מאחר וב"כ העותר לא העלה בפני כל טענה בהקשר זה אני

מניחה כי זכ"ד זה הועבר לעיונו. היה והדבר לא נעשה עד כה, כי אז הנני מורה בזאת למשיבה לבצעו

בהקדם האפשרי.

עיון בחומר החקירה מצייר את התמונה הבאה:

- הידיעה הנדונה נמסרה לתחנת המשטרה בזכרון יעקב על ידי רכז המודיעין חוסאם, ביום 29.8.14 בשעה 20:03.
- מדו"ח הפעולה שנכתב על ידי רס"ל מתן סולימני כי מדובר היה בידיעה "על בחור אשר ניסה לקנות בסופר חוואשי בפרדיס עם כרטיס אשראי גנוב **מסוג ויזה** וכרגע יושב במסעדה ליד סופר חוואשי במסעדת מירו, מדובר **בבחור יהודי** אשר לובש חולצה לבנה ומכנס קצר **ויושב בשולחן הראשון**" - הפרטים המודגשים הינם פרטים שאינם מופיעים בגוף הידיעה - ר.ס.מ.
- בשעה 20:20 הגיע רס"ל סולימני אל המסעדה ביחד עם שותפו לניידת אור דוד ועם ניידת נוספת מס' 832 בה היו השוטרים גיל סימון ושירה חזן. בהגיעם אל המקום הבחינו השוטרים בבחור שענה לתיאור שנמסר על ידי רכז המודיעין, דהיינו בחור שלבש חולצה לבנה ומכנס קצר ו"ישב בשולחן עם עוד בחורה, בחור ובחורה צעירים וילדה קטנה". כאשר ניגשו השוטרים אל הבחור הוא "החל לגמגם והתחיל להיות לחוץ", כשבקשו ממנו תעודת זהות הוא מסר ששמו ניב ויגדור וכשבקשו שיסור עמם הצידה כדי שלא להפריע לקהל הסועדים, טען כי הוא אוכל ובקש שלא יפריעו לו. את מה שראה מכאן והלאה תיאר רס"ל סולימני בדו"ח הנ"ל כך: **"נתנו לבחור לסיים לאכול את הסטייק כאשר אני בקשר עין רצוף ואני נמצא לידו, כאשר כל הזמן הוא נוגע בכיס מכנס ימין שלו. כאשר הבחור קם הוא הכניס את ידו הימנית אל כיס ימין והוציא ממנו ארנק בצבע שחור כאשר הוא שם את הארנק על השולחן ועליו צלחת ומנסה להסתיר ממני את הארנק, כאשר באתי להרים את הצלחת אשר הארנק השחור מתחת, הבחור אמר לי אל תיגע בזה, הזזתי את הצלחת ולקחתי את הארנק...** בבדיקה הבחנתי בכרטיס אשראי של ויזה השייך לאמיר בן עזרי...". בהמשך הדו"ח ציין רס"ל



סולימני כי הארנק הכיל גם את רשיון הנהיגה של בן עזרי, וכסף מזומן - 12 שטרות של 200 ₪ בחבילה אחת, 3 שטרות של 200 ₪ בחבילה נוספת ושטר נוסף של 100 ₪ ובסה"כ 3,100 ₪ (ר' **צילומי השטרות**). את הארנק הזה על תכולתו הכניס רס"ל סולימני אל הכיס הימני העליון של מכנסיו ואז - בחיפוש נוסף שהוא ביצע על החשוד (העותר) נמצא ארנק שחור נוסף שהכיל כרטיסים שונים הנושאים את שמו ואשר לימדו על כך שמדובר בתושב קיסריה. עוד עולה מדו"ח הפעולה כי שמה של הבחורה שהיתה עם העותר הוא אילנית חייט והיא עוכבה ביחד עמו, גם כן. בחיפוש שנערך ברכבו של העותר, בהסכמתו, נמצא מכשיר טלפון נייד. כל המוצגים שנתפסו, דהיינו שני הארנקים, התעודות, המסמכים והסך של 3,100 ₪ במזומן הוכנסו לשקית משטרתית אטומה שהועברה לחוקר איימן כיוף (ר' **דו"ח הפעולה של רס"ל סולימני**).

· בעת עיכובו אמר העותר: **"זה ארנק שלי, אני לא יודע מה אתם רוצים ממני" (ר' דו"ח העיכוב)** ואילו הגב' אילנית חייט אמרה: **אני לא יודעת מכלום עד שבאתם."**

· בהודעה שנגבתה ממנו ביום 29.8.14 בשעה 20:05 ע"י רס"ר חזן תיאר בעל המכולת מר רסמי חוואשי את שארע בחנותו כך: **"היום בשעה 19:30 בערך נכנסו לחנות 2 בחורים, אחד לבש כובע לבן וחולצה לבנה ומכנס שחור והשני לבש חולצה שחורה עם פסים לבנים בשרוול ומכנס קצר שחור. הם עשו קניות בסופר שלי ובאו לקופה - קניה של 3,110 שקלים ובאו לקופה, זה היה נראה לי מוזר. הבחור עם הכובע והחולצה הלבנה הוציא כרטיס אשראי וביחד עם הכרטיס הראה לי רשיון נהיגה שתאם את הכרטיס אבל לא הסתכלתי על הפנים שלו וכשהעברתי את הכרטיס היה רשום לי במסך: "כרטיס גנוב החרם!" ובקשתי מהם ללכת מהחנות".** מר חוואשי מסר כי השניים בקשו לרכוש לפחות 4 בשמים, 3 פאקטים של סיגריות, 3 מכונות גילוח, 4 סכיני גילוח יקרים ומוצרים נוספים וציין כי "מדובר בקניה יקרה מאוד בשביל סופר". לשאלה האם יוכל לזהות את השניים לפי תמונות השיב מר חוואשי בחיוב, טען כי זו היתה הפעם הראשונה שראה אותם וציין כי הוא כמעט בטוח שהשם שהופיע על כרטיס האשראי והרשיון היה "אמיר" (ר' **ההודעה**). בשיחה טלפונית של החוקר כיוף עם מר חוואשי, חזר הלה וטען כי העובדה שמדובר בכרטיס אשראי גנוב הסתברה לו "רק על המסך של הקופה", הבהיר כי מצלמות האבטחה שיש לו במכולת אינן מתעדות את מה שמצולם בהן ואמר שוב כי אם יראה את האדם שבקש לבצע את הרכישה באמצעות הכרטיס, הוא יוכל לזהותו (ר' **מזכר מיום 29.8.14**).

· מדו"ח הפעולה של רס"ר שירה חזן וכן ממזכר שנכתב על ידה במועד הנ"ל, עולים פרטים דומים לאלה המופיעים בדו"ח של רס"ל סולימני, אלא שבנוסף לפרטים הללו מסתבר כי בשיחת טלפון שקיימה רס"ר חזן כי עם בעל הכרטיס מר בן עזרי טען הלה כי ארנקו נגנב ממנו באותו היום בשעות הצהריים בסופר בקיסריה וכי היו בו כרטיסי אשראי, רשיון נהיגה וכסף מזומן בשטרות של 200 ₪, שטר של 50 ₪ ושטר של 100 ₪, בסה"כ 1,700 ₪, "מה שהוא זוכר" (ר' **מזכר**).

· בהודעה שנגבתה ממנו ב- 29.8.14 בשעה 21:33 טען מר בן עזרי כי הוא חושב שהארנק אשר ככל הנראה נגנב ממנו כשהיה בסופר שבמרכז המסחרי, היה שחור ובלוי והכיל 3 כרטיסי תדלוק של "דור אלון", 3 כרטיסי אשראי - אמריקן אקספרס, לאומי קארד וויזה של בנק המזרחי, כרטיס "ארומה", כרטיס של קופת חולים לאומית ורשיון נהיגה, מסמכים נוספים וכסף מזומן בסך של 1,750 ₪ ופרט



באמרו: "1,400 ₪ בשטרות של מאתיים שקל והשאר אני לא זוכר, זה פחות או יותר, יכול להיות שאני לא מדייק". את הימנעותו מהגשת תלונה למשטרה הסביר בן עזרי בכך שהוא לא מצא בזה טעם לאחר שביטל את כרטיסי האשראי והודיע על גניבתם.

למחרת היום, ב- 1.9.14 קבל בן עזרי את ארנקו בחזרה, ביחד עם המסמכים שהיו בהם והסך במזומן של 3,100 ₪ והשאיר בידי המשטרה את 3 כרטיסי האשראי שבוטלו (ר' ההודעה מ- 1.9.14).

אכן, בתיק החקירה לא נמצא הסבר לפער בין שני הסכומים הנ"ל ואולם בניגוד לטענת ב"כ העותר לפיה הכסף שהוחזר לבן עזרי היה כספו של העותר, הרי שהלה לא טען כי ארנקו שלו הכיל כסף מזומן ומדו"חות השוטרים עולה כי לא נמצא בו כסף כלל.

הגב' אילנית חייט נחקרה באזהרה ב- 29.8.14 בשעה 22:18, כחשודה בגניבת הארנק ובנסיון רכישת המוצרים ביחד עם אדם אחר ואמרה: "לא היה ולא נברא, אני לא ראיתי את הארנק הזה ולא הייתי בסופר", אישרה כי היא מכירה את העותר וציינה שהוא חבר שלה ופרטה את אירועי אותו היום עמו. למראה שני הארנקים שנתפסו ציינה הגב' חייט כי היא מזהה אחד מהם כארנקו של העותר וכי השני אינו מוכר לה וטענה כי היא לא היתה עם העותר במכולת של חוואשי בפרדיס ואינה יודעת במה מדובר.

בחקירתו באזהרה מיום 29.8.14 בשעה 23:21 טען העותר כי הוא לא יודע של מי היה הארנק שנתפס ותיאר את נסיבות תפיסתו כך: "אני ישבתי ואכלתי ארוחת ערב ובאו שוטרים רצו שאפסיק לאכול, אני בקשתי לגמור את המנה, אחרי מס' דקות אחד השוטרים הצביע על ארנק שהיה על השולחן שלידי יושבתי, אני רוצה לציין שזה שולחן ארוך של שמונה איש, והביאו אותי לתחנה". העותר כפר בגרסת השוטרים לפיה הוא נראה מוציא את הארנק שנתפס מכיסו ומניחו מתחת לצלחת וכשנאמר לו שמתוך חומר החקירה עולה כי נכנס לחנות בפרדיס וניסה לקנות מוצרים עם כרטיס אשראי גנוב, אמר: "אני הייתי עם חברים בחנות מכולת ליד מסעדה שאכלנו ואני נתתי לו את כרטיס האשראי שלי. המוכר אמר לי שזה לא עבר, אני השארתי את המוצרים והלכתי לאכול".

בהמשך חקירתו אישר העותר כי באותו היום בסביבות השעה 17:00 היה ב"פוליצר" בקיסריה וטען כי חברו איציק היה עמו. לשאלה מה עוד עשה במהלך היום הזה השיב כי ישן במלון כרמל בנתניה עם חברתו אילנית חייט וכי בשעות הצהריים ערך עמה קניות בנתניה ולאחר מכן הם נסעו יחדיו עד לתחנת הדלק בקיסריה שם לקחה אילנית את רכבו של חברו איציק ואילו איציק נסע עמו ל"פוליצר", הסיעו אל אילנית באור עקיבא משם נסעו יחדיו למסעדה בפרדיס ואז - בשלב מסוים, הלכו הוא, איציק וחבר נוסף ששמו אורן אל חנות המכולת בה כרטיס האשראי שלו לא עבר.

עם סיום חקירתו של העותר הוחזר לו הארנק הנוסף שנתפס ברשותו ונמצא כי שייך לו ואשר הכיל כרטיסי אשראי של בנק הפועלים, רשיון נהיגה אמריקאי על שמו ומסמכים שונים, ולא היה בו כסף מזומן בכלל (ר' מזכר של רס"ב כיוף מיום 30.8.14).

שני כרטיסי האשראי שנמצאו בארנק הגנוב נשלחו למעבדת טביעות אצבע במז"פ (ר' מזכר של רס"מ נטע שמע מיום 1.9.14) ואולם מדו"ח הבדיקה במז"פ עולה כי לא נמצאו עליהם



טביעות.

על רקע התמונה הראייתית שפורטה לעיל וחרף התרשמותי לפיה אכן - כטענת ב"כ העותר - מדובר בחקירה חסרה שניתן וצריך היה להשלימה, לפחות בעריכת מסדר זיהוי לבעל חנות המכולת וחקירת שני חבריו של העותר (איציק ואורן) שלגרסתו היו עמו בזמנים הרלבנטיים, מסקנתי היא כי אין בזהות מוסר המידע שהעותר מבקש את גילוייו כדי לסייע לו בהגנתו. זאת לאחר ששמעתי מפיו של קמב"ל תחנת זכרון יעקב את הפרטים הרלבנטיים לגבי הידיעה והמקור שמסר אותה. לפיכך, באיזון הראוי והנדרש בין הצורך שלא לפגוע בהגנת הנאשם לבין הפגיעה שעלולה להיגרם למוסר המידע היה וזהותו תיחשף ו/או לאינטרס הציבורי הכללי של הצורך בשיתוף פעולה של מוסרי ידיעות עם המשטרה, אני מחליטה לדחות את הבקשה. יובהר כי אין בהחלטה זו כדי למנוע מהעותר את האפשרות לנסות ולבסס את קו הגנתו בעדויות חבריו שלטענתו היו עמו הן בחנות המכולת והן במסעדה ואשר לא נחקרו על ידי המשטרה.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא ההחלטה לבאי כח הצדדים ותפתח באופן מיידי הליך נפרד בו תתויקנה הבקשה, התשובה, הפרוטוקול וההחלטה המתויקים בשלב זה בתיק העיקרי.

נציג המשיבה יוכל לקבל לידיה את תיק החקירה, בלשכתי (באמצעות העוזרת המשפטית).

ניתנה היום, כ"ה תמוז תשע"ו, 31 יולי 2016, בהעדר הצדדים.